

Kamer der Volksvertegenwoordigers

Chambre des Représentants

23 JANUARI 1951.

23 JANVIER 1951.

WETSVOORSTEL

houdende invoering van de sociale bijdrage
van de zelfstandige beroepen.

PROPOSITION DE LOI

instituant la cotisation sociale
des professions indépendantes.

TOELICHTING

DEVELOPPEMENTS

MEVROUWEN, MIJNE HEREN.

MESDAMES, MESSIEURS.

Onder het verzamelbegrip « zelfstandige beroepen » treffen wij een zeer uiteenlopende verscheidenheid van sociale toestanden aan. Indien een zeker aantal personen, die een zelfstandig beroep uitoefenen, tot de « economischsterken » mogen gerekend worden, dan geldt het hier onbetwistbaar een beperkte minderheid. Daarnaast vinden wij de grote massa van de kleine land- en tuinbouwbedrijven (denken wij maar even aan de versnippering van de landbouwgronden, vooral in het Vlaamse landsgedeelte), de ambachtslieden, de kleinhandelaars, enz. De statistieken bewijzen nog steeds dat ons land bij uitstek het land van de kleinbedrijven is.

Voor deze brede massa van niet-loontrekkenden is sedert geruime tijd het vraagstuk van de sociale veiligheid gesteld. De aanwezigheid van een volledig stelsel van sociale veiligheid voor de loontrekkenden heeft bij de kleine zelfstandigen het gevoel van sociale onveiligheid verscherpt. Sommigen hebben dan ook plannen beraamd om de sociale veiligheid « uit te breiden tot de niet-loontrekkenden ».

Deze formulering schijnt er op te wijzen dat men de sociale veiligheid voor de niet-loontrekkenden opvat als een verlengstuk van de sociale veiligheid van de loontrekkenden. Wij zijn de mening toegedaan dat het foutief zou zijn in deze aangelegenheid eenvoudig aan nabootsing te doen.

Wel zullen de sociale doeleinden die dienen nagestreefd voor beide bevolkingsgroepen in menig opzicht dezelfde zijn, maar de eigen noden, de psychologie en de toestanden zijn in beide bevolkingsgroepen zeer vaak sterk verschillend. Daarmede moet rekening worden gehouden bij de concrete uitwerking van een bepaald systeem.

Voor de loon- en weddetrekkenden bestaat op dit ogenblik een volledig, veralgemeend en verplicht systeem van sociale veiligheid. Er valt niet aan te denken soortgelijk systeem voor de zelfstandige beroepen in te voeren.

Het stelsel dat wij voorstellen is beperkt in zijn omvang, en inzake de wettelijke verplichting die binnen de perken van een strict noodzakelijk minimum wordt gehouden.

Le collectif « professions indépendantes » embrasse un ensemble fort disparate de situations sociales. Si l'on peut ranger parmi les « économiquement forts » un certain nombre de personnes qui exercent une profession indépendante, il ne peut s'agir que d'une minorité réduite. À côté d'eux, il y a la grande masse des petites professions agricoles et horticoles (signalons le morcellement des terres, surtout en région flamande), des artisans, des petits commerçants, etc... Les statistiques établissent encore actuellement que notre pays est celui des petites professions par excellence.

Pour cette grande masse de non-salariés se pose depuis longtemps la question de la sécurité sociale. L'existence d'un régime complet de sécurité sociale pour les salariés a accentué chez les petits travailleurs indépendants le sentiment de leur propre insécurité sociale. Aussi certains ont-ils établi des plans « d'extension de la sécurité sociale aux non-salariés ».

Cette formule semble indiquer que l'on conçoit la sécurité sociale des non-salariés comme un prolongement de celle des salariés. Nous pensons qu'il serait erroné de vouloir faire en l'espèce de l'imitation pure et simple.

Certes, les buts sociaux à poursuivre auront maintes fois des aspects communs aux deux groupes de population, mais les besoins spécifiques, les réactions psychologiques et les situations se présenteront très souvent sous un jour fort différent pour chacun des deux groupes. Il faut en tenir compte lors de l'élaboration concrète d'un régime déterminé.

À l'heure actuelle, les salariés et appointés bénéficient d'un régime de sécurité sociale complet, généralisé et obligatoire. Loin de nous la pensée de vouloir instituer un tel régime pour les professions indépendantes.

Le régime que nous proposons est limité dans son ampleur et en matière d'obligation légale, il s'en tient au minimum strictement indispensable.

Beperkt in de omvang, d. w. z. dat wij slechts een oplossing voorstaan inzake gezinsvergoedingen en ouderdomspensioenen, de twee sectoren waarin de nood aan een oplossing onbetwistbaar het meest dringend is.

Beperkt inzake de opgelegde verplichting, dit betekent dat wij slechts een verplichte bijdrage invoeren daar waar het uiteraard niet anders kan. Zo bv. is een stelsel van gezinsvergoedingen niet denkbaar zonder verplichte bijdrage. De wet van 10 Juni 1937 heeft overigens in deze sector een verplichte bijdrage ingevoerd. Wij brengen dus in deze sector niets nieuws.

Wat de ouderdomsverzekering betreft heeft de onderzochte geleerd dat een systeem, uitsluitend gebaseerd op de individuele kapitalisatie-formule, niet het ideale systeem is. Men is het er vrijwel over eens dat de gemengde formule met een deel kapitalisatie en een deel repartitie de passende oplossing brengt.

Kapitalisatie vergt geen verplichting; deze formule kan het stellen met aanmoediging van overheidswege.

Repartitie integendeel is gebaseerd op de idee van solidariteit, die wij terugvinden in het stelsel van de gezinsvergoedingen. Vandaar dat, om dezelfde reden, een repartitie-bijdrage inzake ouderdomspensioenen een wettelijke verplichting noodzakelijk maakt.

In de sector van de gezinsvergoedingen belopen de uitkeringen aan de niet-loontrekkenden, naargelang de gezinstoestand, slechts één derde à één vijfde van de uitkeringen aan de loontrekkenden.

In de sector van de ouderdomspensioenen bedraagt de kosteloze rentetoeslag (de enige die belang heeft) maximum 12.000 frank tegen 23.600 frank aan een loontrekkende. Daarenboven mag, in deze sector, niet uit het oog worden verloren dat slechts een zeer beperkt aantal gewezen zelfstandigen een pensioen genieten, waar anderzijds al de gewezen loontrekkenden een pensioen genieten. Zeker, hier dient onderstreept te worden dat, indien de loontrekkenden dergelijke voorsprong op de niet-loontrekkenden verworven hebben, zij dit danken aan de veel hogere inspanning welke door hen wordt gedaan.

Indien wij aan de zelfstandigen nagenoeg dezelfde voordelen willen bezorgen als aan de loontrekkenden, dan is het onvermijdelijk dat aan de eerstgenoemden een hogere financiële inspanning worde gevraagd. Dit is het doel van onderhavig wetsvoorstel.

Wij voorzien voor de « sociale bijdrage van de zelfstandige beroepen » een globale opbrengst van 2.500 miljoen frank. De helft daarvan zal worden besteed aan de verhoging van de gezinsvergoedingen voor niet-loontrekkenden. Daardoor kunnen deze gezinsvergoedingen op hetzelfde peil als voor de loontrekkenden worden gebracht.

De andere helft gaat naar de sector van de ouderdomspensioenen. Deze opbrengst zal het mogelijk maken de perequatie van de bestaande ouderdomspensioenen te verzekeren, kosteloze pensioenen te verlenen aan gewezen zelfstandige arbeiders die geen stortingen hebben verricht en die slechts over bescheiden inkomsten beschikken. Een volledige gelijkschakeling zal, in deze sector, niet onmiddellijk met de voorziene opbrengst kunnen geschieden, maar men zal zich een beeld kunnen vormen van de vooruitgang welke in deze sector zal kunnen verwezenlijkt worden als men bedenkt dat de Staat thans, naar raming, 400 miljoen uitbetaalt aan gewezen zelfstandige arbeiders (andere vrije verzekerden niet meegerekend) en dat de supplementaire inkomsten welke zouden voortvloeien uit de sociale bijdrage 1.250 miljoen zullen belopen. Dit betekent dus dat de globale som van de uitkeringen van kosteloze ouderdomspensioenen zou kunnen verviervoudigd worden.

Limité dans son ampleur, avons-nous dit, entendant par là que nous préconisons une solution qui ne s'appliquera qu'en matière d'allocations familiales et de pensions de vieillesse, ces deux secteurs où, incontestablement, une solution s'impose avec le plus d'urgence.

Limité quant à l'obligation imposée : nous entendons par là que nous nous bornons à instituer une cotisation obligatoire uniquement là où c'est inévitable. Ainsi, un régime d'allocations familiales est inconcevable sans cotisation obligatoire, par exemple. La loi du 10 juin 1937 a du reste institué une cotisation obligatoire pour ce secteur. Sur ce point, nous n'introduisons aucune innovation.

L'expérience nous a appris, quant à l'assurance en vue de la vieillesse, que le système, basé uniquement sur la formule de capitalisation individuelle, n'était pas le système idéal. On est généralement d'accord que la formule mixte, comprenant une part de capitalisation et une part de répartition, apportera la solution adéquate.

La capitalisation ne requiert pas d'obligation; cette formule peut donner de bons résultats moyennant encouragements des autorités.

La répartition, au contraire, est basée sur l'idée de solidarité que nous retrouvons dans le système des allocations familiales. Il s'ensuit qu'une cotisation de répartition en matière de pensions de vieillesse crée, pour ces mêmes raisons, la nécessité d'une obligation légale.

Dans le secteur des allocations familiales, les prestations aux non-salariés n'atteignent, selon la situation de famille, que le tiers ou le cinquième des versements aux salariés.

Dans le secteur des pensions de vieillesse, la majoration gratuite de rente (la seule importante) se monte à 12.000 fr. maximum, tandis qu'elle atteint 23.600 francs pour un salarié. En outre, il ne peut être perdu de vue en ce secteur que seul un petit nombre d'anciens travailleurs indépendants jouissent d'une pension, alors que tous les anciens travailleurs salariés en bénéficient.

Certes, il y a lieu de souligner ici que si les salariés ont pris une telle avance sur les non-salariés, ils le doivent à l'effort plus grand qu'ils se sont imposés.

Si nous voulons procurer aux travailleurs indépendants des avantages à peu près identiques à ceux des travailleurs salariés, nous devrons inévitablement demander aux premiers un effort financier plus considérable.

Nous prévoyons pour « la cotisation sociale des professions indépendantes » une recette totale de l'ordre de 2.500 millions. La moitié de cette somme sera destinée à majorer les allocations familiales en faveur des non-salariés. Ces allocations familiales pourront ainsi être portées au même niveau que celles des salariés.

L'autre moitié ira au secteur des pensions de vieillesse. Ce revenu permettra la péréquation des pensions de vieillesse existantes ainsi que l'attribution de pensions gratuites aux anciens travailleurs indépendants qui n'ont pas effectué des versements et qui ne disposent que de revenus modestes. Il ne sera pas possible d'assurer dans ce secteur une entière égalité avec la recette prévue, mais l'on pourra se faire une idée du progrès qui pourra être réalisé dans ce secteur si l'on considère que, selon des évaluations, l'Etat paie actuellement 400 millions aux anciens travailleurs indépendants (les autres assurés libres non compris) et que les recettes supplémentaires qui résulteraient de la cotisation sociale se monteraient à 1.250 millions. Cela signifie donc que le montant total des paiements à titre de pensions gratuites pourrait être quadruplé.

De sociale bijdrage die wij voorstellen werd gekoppeld aan de bedrijfsbelasting.

Vermits de bedrijfsbelasting afhankelijk is van de bedrijfsinkomsten, zo geldt zulks ook voor de sociale bijdrage. Nochtans wordt slechts de eerste inkomstenschijf van 150.000 frank in aanmerking genomen.

Daar de bedrijfsbelasting rekening houdt met de gezinslasten, zo geldt dit eveneens voor de sociale bijdrage.

Daar de bedrijfsbelasting toegepast wordt volgens een progressieve schaal zo geldt dit eveneens voor de sociale bijdrage.

De bedrijfsbelasting is berekend volgens het financieel draagvermogen van de belastingplichtige. De bedrijfsbelasting is ten slotte gevestigd op basis van het beginsel van solidariteit van alle staatsburgers, luidens hetwelk ieder van hen bijdraagt in de mate van zijn kunnen.

Vermits de sociale bijdrage een andere plicht van solidariteit uitmaakt, zo is het logisch deze bijdrage te heffen naar dezelfde modaliteiten als deze die gelden voor de bedrijfsbelasting.

Het feit dat wij de bijdrage begrenzen op een inkomen tot 150.000 frank beklemtoont het feit dat het hier gaat over een arbeids-solidariteit, de solidariteit ingesteld onder de zelfstandige arbeiders op basis van het inkomen uit hun arbeidsprestaties.

Omwille van de eenvoudigheid in de administratie en de inning, hebben wij voorzien dat de sociale bijdrage samen met de bedrijfsbelasting en door het bestuur der directe belastingen zou worden geïnd.

Voor de loon- en weddetrekkenden is er een formule toegepast die, technisch gezien, onbetwistbaar beter is: deze van de inhouding aan de bron. Maar deze formule kan niet worden toegepast op de zelfstandigen. Voor deze laatsten is, altijd technisch gezien, de inning langs het bestuur der belastingen, ongetwijfeld de meest rationele formule.

Eenmaal dat aangenomen wordt dat de sociale bijdrage moet worden bepaald in functie van het bedrijfsinkomen, moet worden vastgesteld dat alleen het bestuur der belastingen over dit gegeven beschikt en is het rationeel hetzelfde bestuur te belasten met de berekening en de inning van de sociale bijdrage.

Deze koppeling aan de bedrijfsbelasting heeft echter ten gevolge dat een zekere aanloop-periode moet worden voorzien. De vertraging met welke de belastingen thans worden geïnd zal onvermijdelijk ten gevolge hebben dat, in het eerste dienstjaar, slechts een deel — wellicht niet de helft — zal binnenkomen van de opbrengst welke voor een volledig dienstjaar mag worden voorzien. Dit zal ten gevolge hebben dat de opbrengst gedurende de eerste drie jaren in stijgende lijn zal gaan. Daaruit vloeit noodzakelijkerwijze voort dat ook de voordelen slechts trapsgewijze zullen kunnen verhoogd worden. Sociaal gezien is deze evolutie trouwens te verkiezen.

* * *

De vraag kan worden gesteld wat er — in het kader van ons stelsel — gewordt van de bestaande bijdragen aan de onderlinge kassen voor gezinsvergoedingen. Ons wetsvoorstel voorziet daarin geen enkele verandering. In de aanloop-periode is er vooreerst niet aan te denken deze bijdragen af te schaffen, gezien de nieuwe sociale bijdrage slechts geleidelijk zal beginnen te renderen. Wanneer beide stelsels van bijdragen gezamenlijk zullen hebben gewerkt zal het mogelijk zijn ze te vergelijken en voor de verdere toekomst het beste te verkiezen.

La cotisation sociale que nous préconisons sera jointe à la taxe professionnelle.

Puisque la taxe professionnelle est calculée en fonction des revenus professionnels, il en sera de même de la cotisation sociale. Toutefois, seule la première tranche de revenus, de l'ordre de 150.000 francs, sera prise en considération.

La taxe professionnelle tenant compte des charges familiales, il en sera de même de la cotisation sociale.

La taxe professionnelle étant appliquée d'après un barème progressif, il en sera de même de la cotisation sociale.

La taxe professionnelle se calcule suivant les possibilités financières du contribuable. Enfin, la taxe professionnelle se fonde sur le principe de la solidarité de tous les citoyens, en vertu duquel chacun d'eux apporte une contribution proportionnée à ses moyens.

Puisque la cotisation sociale constitue un autre devoir de solidarité, il est logique de percevoir cette cotisation en appliquant les modalités d'usage en matière de taxe professionnelle.

Le fait de limiter la cotisation à un revenu de 150.000 fr. démontre qu'il s'agit d'une solidarité du travail, solidarité établie entre les travailleurs indépendants sur la base du revenu qu'ils tirent de leur travail.

Afin de simplifier l'administration et la perception, nous avons prévu que la cotisation sociale serait perçue par l'administration des contributions directes en même temps que la taxe professionnelle.

Pour les salariés et appointés, il est fait usage d'une formule qui, techniquement parlant, est incontestablement meilleure: celle de la retenue à la source. Mais cette formule n'est pas applicable aux travailleurs indépendants. Pour ces derniers, toujours techniquement parlant, la perception par l'administration des contributions est sans aucun doute la plus rationnelle des formules.

Une fois admise la nécessité de fixer la cotisation sociale en fonction du revenu professionnel, il faut constater que seule l'administration des contributions est en possession de cet élément, et il est rationnel de charger cette administration du calcul et de la perception de la cotisation sociale.

L'accouplement de la taxe et de la cotisation a cependant pour effet qu'il faudra prévoir une certaine période de démarrage. La lenteur du rythme actuel de la perception des impôts aura pour conséquence inévitable que le premier exercice ne verra rentrer qu'une partie, moins de la moitié peut-être, du produit qu'on peut attendre d'un exercice complet. Il est une autre conséquence, c'est que le produit ira croissant au cours des trois premières années. Il en résultera nécessairement que les avantages ne pourront être majorés que graduellement. D'ailleurs, cette évolution est préférable, du point de vue social.

* * *

On peut se demander ce qu'il advient — dans le cadre de notre système — des cotisations existantes aux caisses mutuelles pour allocations familiales. Notre proposition ne prévoit aucun changement. Tout d'abord, il serait inconcevable de supprimer ces cotisations au cours de la phase de démarrage, car la nouvelle cotisation sociale commencera par n'avoir qu'un rendement progressif. Lorsque les deux systèmes de cotisations auront fonctionné simultanément, il sera loisible de les comparer et d'en choisir le meilleur pour l'avenir.

ONTLEDING VAN DE ARTIKELEN.

Artikel 1 stelt als beginsel voorop dat de sociale bijdrage verschuldigd is door alle natuurlijke personen die, in België, een zelfstandig beroep uitoefenen. Het is dus de beroepsactiviteit als zelfstandige die het determinerend element is in het verschuldigd zijn van de sociale bijdrage.

Wij hebben daardoor de solidariteit gegrondvest op de arbeidsgemeenschap van al de zelfstandige beroepen. Zoals wij verder zullen zien zijn het dan ook de beroepsinkomsten welke tot basis van berekening van de bijdragen zullen dienen. Andere soorten van inkomsten, bvb. inkomsten uit onroerende goederen of uit kapitalen, komen niet in aanmerking voor de vaststelling van de bijdrage.

In dezelfde orde van gedachten vallen ook de vennootschappen buiten het toepassingsgebied van onderhavig wetsvoorstel. De mandatarissen van vennootschappen zijn er evenwel aan onderworpen ten persoonlijke titel, en hun persoonlijke beroepsinkomsten vormen de basis voor de vaststelling van de bijdrage.

Er is geen ouderdomsgrens voorzien. Hieruit vloeit voort dat iemand die, na 65 jaar bereikt te hebben, zijn beroepsactiviteit voortzet, verder de sociale bijdrage zal verschuldigd zijn, terwijl degene die zijn beroepsactiviteit staakt vooraleer 65 jaren geworden te zijn, vrijgesteld is van bijdragen vanaf ogenblik dat hij geen beroepsinkomsten als zelfstandige meer heeft.

Ook de nationaliteit heeft geen belang. De uitoefening van het zelfstandige beroep in België geeft aanleiding tot betaling van de bijdrage, ongeacht de nationaliteit van de persoon in kwestie.

Wat betreft de voordelen welke, dank zij de sociale bijdrage, zullen kunnen verleend worden, is het logisch dat deze worden voorbehouden uitsluitend aan personen die onderworpen zijn aan de sociale bijdrage, of die aan de sociale bijdrage zouden onderworpen geweest zijn indien deze reeds vroeger van toepassing ware geweest. Dit laatste beginsel zal gelden inzake kosteloze ouderdomspensioenen ten voordele van gewezen zelfstandige arbeiders of van weduwen of wezen van zelfstandige arbeiders.

Een zeker voorbehoud, wat betreft de toepassing van genoemd algemeen beginsel, dient te worden gemaakt ten aanzien van de vreemdelingen. Indien het logisch is ze aan de sociale bijdrage te onderwerpen indien zij een zelfstandig beroep in België uitoefenen, gezien zij alsdan optreden als concurrenten van Belgische zelfstandige arbeiders, en het derhalve vereist is hen aan dezelfde verplichtingen te onderwerpen, dan menen wij echter anderzijds dat de voordelen, welke dank zij de sociale bijdragen zullen kunnen verleend worden in bepaalde gevallen aan de vreemdelingen, slechts zullen kunnen toegestaan worden bijaldien België met hun land een overeenkomst van wederkerigheid heeft afgesloten.

In onderhavig wetsvoorstel is alleen sprake van de sociale bijdrage en niet van de voordelen welke zullen voortvloeien uit de invoering van de sociale bijdrage. Wij hebben het nochtans nuttig geacht even toe te lichten welke de consequenties zijn welke voortvloeien uit het beginsel, gesteld in artikel 1 van onderhavig wetsvoorstel.

Inzake gezinsvergoedingen zal dit beginsel weinig afwijken van de bestaande toestand. Wat de ouderdomsverzekering betreft dient er evenwel op gewezen dat er een grondig verschil bestaat tussen hetgeen wij kennen onder de benaming «vrije verzekerden» in het kader van de huidige wetgeving en het nieuwe verzamelbegrip «zelfstandige arbeiders» dat bij onderhavig wetsvoorstel zou worden ingevoerd. Heel wat vrije verzekerden zullen niet kunnen ondergebracht worden bij de «zelfstandige arbeiders». Wij zien de oplossing van dit probleem in dezer voege: a) voor de vrije verzekerden die in feite arbeiders

ANALYSE DES ARTICLES.

L'article 1 instaure le principe que la cotisation sociale est due par toute personne physique, exerçant en Belgique une profession indépendante. C'est donc l'activité professionnelle « indépendante » qui constitue l'élément déterminant de la détermination de la cotisation sociale.

Nous avons de la sorte établi la solidarité sur la communauté de travail de toutes les professions indépendantes. Ainsi que nous le verrons plus loin, ce seront donc les revenus professionnels qui serviront de base au calcul des cotisations. Les revenus d'autre nature, par exemple les revenus de biens immobiliers ou de capitaux, n'entrent pas en ligne de compte pour déterminer le montant de la cotisation.

Dans le même ordre d'idées, les sociétés seront exclues de l'application de la présente proposition de loi. Les mandataires de sociétés y seront toutefois assujettis à titre personnel et leurs revenus professionnels individuels serviront de base à la fixation du montant de la cotisation.

Il n'est prévu aucune limite d'âge. Il s'ensuit que si quelqu'un, ayant atteint l'âge de 65 ans, poursuit son activité professionnelle, il continuera à être redevable de la cotisation sociale, tandis que celui qui mettra fin à cette même activité avant d'avoir atteint 65 ans, sera exonéré des cotisations à partir du moment où il ne jouira plus de revenus professionnels en tant que travailleur indépendant.

La nationalité non plus n'a aucune importance. L'exercice d'une profession indépendante en Belgique donne lieu au paiement de la cotisation, sans tenir compte de la nationalité de la personne en question.

Quant aux avantages qui pourront être accordés, grâce à la cotisation sociale, il est logique qu'ils soient réservés exclusivement aux personnes qui sont assujetties à la cotisation sociale ou qui l'auraient été si celle-ci avait été appliquée antérieurement. Ce dernier principe vaudra en matière de pensions gratuites de vieillesse en faveur, soit d'anciens travailleurs indépendants, soit de veuves, soit d'orphelins de travailleurs indépendants.

Une certaine réserve s'impose en ce qui concerne l'application dudit principe général aux étrangers. S'il est logique de les assujettir à la cotisation sociale, s'ils exercent une profession indépendante en Belgique, puisqu'en ce cas ils sont les concurrents des travailleurs belges indépendants et qu'il y a lieu dès lors de les assujettir aux mêmes obligations. Nous sommes cependant d'avis que les avantages qui pourront être accordés, dans certains cas, aux étrangers, grâce aux cotisations sociales, ne se pourront que pour autant que la Belgique ait conclu avec leur pays un accord de réciprocité.

Il n'est question dans la présente proposition de loi que de la cotisation sociale et non des avantages qui en résulteraient. Nous avons cru, toutefois, qu'il serait utile de mettre en lumière les conséquences résultant du principe posé à l'article premier de la présente proposition de loi.

En matière d'allocations familiales, ce principe ne s'écartera que très peu de la situation déjà existante. Quant à l'assurance en vue de la vieillesse, il y a lieu de souligner qu'il existe une différence essentielle entre ce que nous connaissons sous la dénomination d'« assurés libres » dans le cadre de la législation actuelle et le collectif nouveau « travailleurs indépendants » qui serait introduit par la présente proposition de loi. De nombreux assurés libres ne pourront être rangés parmi les « travailleurs indépendants ». Nous envisageons la solution suivante à ce problème: a) pour les assurés libres qui sont en fait soit des

der of bediende zijn of nog : echtgenoten van arbeiders of bedienden, of nog : weduwen en wezen van arbeiders en bedienden, dient een oplossing gezocht binnen het kader van de maatschappelijke zekerheid voor de loonen weddetrokkenden; b) de echtgenoten van zelfstandige arbeiders dienen ondergebracht — ook wat hun persoonlijke ouderdomsverzekering betreft — in het stelsel van de zelfstandige arbeiders; ditzelfde geldt voor de kinderen die in het bedrijf van hun ouders meewerken; over het algemeen immers worden deze kinderen later volwaardige zelfstandige arbeiders; c) blijft ten slotte alleen de categorie van personen die geen beroepsactiviteit hebben; deze kunnen dan nog worden onderverdeeld in twee categorieën: de valide personen en de invaliden; wat deze laatste betreft zijn in onze sociale wetgeving bijzondere tussenkomsten voorzien; wat de valide personen zonder enige beroepsactiviteit betreft dient vooreerst aangestipt te worden dat deze categorie zeer weinig talrijk is geworden; sommigen bepleiten hunne opneming in het stelsel van de zelfstandigen; dit zou onvermijdelijk gepaard gaan met belangrijke technische moeilijkheden, het zou bovendien schaden aan de zuiverheid van het systeem zodat wij niet gewonnen zijn voor hun opneming in dit stelsel; wat hun ouderdomsverzekering betreft zijn deze personen dus aangewezen op de louter vrije verzekering, eventueel aangemoedigd van staatswege, zoals dit overigens reeds het geval is.

Artikel 2 geeft de bepaling van de begrippen « zelfstandig beroep » en « zelfstandige arbeider ». Wij hebben de voorkeur gegeven aan een residuaire bepaling om aldus de volkomen aaneensluiting van de twee stelsels, toepasselijk op de arbeiders in dienstverband enerzijds en op de zelfstandige arbeiders anderzijds, nauwkeurig te verwezenlijken.

De stelregel is nu de volgende: wie een beroepsactiviteit uitoefent valt daardoor onder toepassing van één van de twee stelsels; er kan nog getwist worden over de vraag te weten of zijn beroepsactiviteit wordt uitgeoefend in dienstverband of zelfstandig; het antwoord op die vraag wordt gegeven door onze sociale wetgeving, sociale rechtsleer en rechtspraak; niemand kan, voor dezelfde beroepsactiviteit onder toepassing van de twee stelsels vallen. Wel kan iemand twee beroepsactiviteiten uitoefenen, waarvan de éne in dienstverband en de andere zelfstandig. Daardoor valt hij, in beginsel, onder toepassing van beide stelsels. Zijn verplichtingen inzake de sociale bijdrage voor de zelfstandige beroepen worden, in dat geval, verhoudingsgewijze vastgesteld (cfr. art. 8). Ten aanzien van zijn rechten zullen volgende beginselen moeten toegepast worden: a) geen cumulatie van soortgelijke voordelen; b) keuze van het meest voordelige stelsel; c) zo nodig verhoudingsgewijze verdeling over beide stelsels, alhoewel zulks, omwille van de eenvoudigheid, zoveel mogelijk dient vermeden te worden.

Naast deze principiële omschrijving van het toepassingsgebied van de wet, achten wij het nuttig dit toepassingsgebied ook op beschrijvende wijze toe te lichten, door enkele gevallen aan te halen, waarover twijfel zou kunnen oprijzen:

Personeel van de openbare besturen: dit personeel staat in openbare « dienst », dus in dienstverband, en valt niet onder toepassing van de sociale bijdrage.

Geestelijkheid: alhoewel de geestelijkheid onderworpen is aan de bijdragen voorzien bij de wet van 10 Juni 1937 op de gezinsvergoedingen voor de niet-loontrekkenden, valt zij niet onder toepassing van de sociale bijdrage van de zelfstandige beroepen.

ouvriers ou des employés, soit des épouses d'ouvriers ou d'employés, soit encore des veuves et orphelins d'ouvriers et employés, il y a lieu de rechercher une solution dans le cadre de la sécurité sociale pour travailleurs salariés et appointés; b) les épouses de travailleurs indépendants doivent être comprises, — également pour ce qui concerne leur assurance personnelle en vue de la vieillesse —, dans le régime des travailleurs indépendants; la même chose vaut pour les enfants qui collaborent à l'entreprise de leurs parents; en effet, ces enfants deviennent en général plus tard des travailleurs indépendants dans toute l'acception du terme; c) il ne reste enfin que la catégorie des personnes n'exerçant aucune activité professionnelle; elles peuvent encore être subdivisées en deux catégories: les personnes valides et les invalides; notre législation sociale a prévu pour ces derniers des interventions spéciales; quant aux personnes valides n'exerçant aucune activité professionnelle, il y a lieu tout d'abord d'indiquer que cette catégorie est devenue très peu nombreuse; certains voudraient les soumettre au régime des travailleurs indépendants, mais inévitablement d'importantes difficultés d'ordre technique surgiraient, et en outre la clarté du système y perdrait, de sorte que nous ne sommes pas acquis à l'idée de les voir soumettre à ce régime; en ce qui concerne leur assurance en vue de la vieillesse, ces personnes en sont purement et simplement réduites à l'assurance libre, éventuellement encouragée par l'Etat, comme c'est d'ailleurs déjà le cas.

L'article 2 définit les termes « profession indépendante » et « travailleur indépendant ». Nous avons donné la préférence à une définition résiduaire, afin de réaliser par là avec soin l'emboîtement parfait des deux systèmes, l'un applicable aux travailleurs engagés dans les liens d'un contrat de louage de services, l'autre aux travailleurs indépendants.

Le principe sera donc le suivant: quiconque exerce une activité professionnelle tombe par le fait même sous l'application d'un des deux régimes; il sera encore possible de débattre le point de savoir si son activité professionnelle s'exerce en louage de services ou à titre indépendant. Notre législation sociale, notre doctrine sociale et notre jurisprudence fourniront la réponse à cette question; personne ne peut tomber sous l'application des deux régimes en raison d'une même activité professionnelle. Cependant, il peut se faire que quelqu'un exerce deux activités professionnelles, l'une en louage de services, l'autre à titre indépendant. En principe, il tombe de ce fait sous l'application des deux régimes. Ses obligations en matière de cotisation sociale des professions indépendantes sont dans ce cas fixées proportionnellement (cf. art. 8). Quant à ses droits, il faudra appliquer les principes suivants: a) pas de cumul d'avantages analogues; b) choix du système le plus favorable; c) s'il est nécessaire, répartition proportionnelle entre les deux régimes, bien qu'il y ait lieu de l'éviter autant que possible, pour des raisons de simplification.

Ayant ainsi circonscrit en principe le champ d'application de la loi, nous croyons également utile d'illustrer notre explication, en décrivant quelques cas qui pourraient être douteux.

Agents des administrations publiques: ces agents sont en « service » public, ils travaillent donc en louage de services et ne tombent pas sous l'application de la cotisation sociale.

Clergé: bien que le clergé soit soumis aux cotisations imposées par la loi du 10 juin 1937 sur les allocations familiales aux non-salariés, il ne tombe pas sous l'application de la cotisation sociale des professions indépendantes.

Kloostergemeenschappen : idem.

Kinderen die meehelpen in het bedrijf van vader : Zo zij onder toepassing vallen van de sociale veiligheid voor de loontrekkenden is, door het feit zelf, de sociale bijdrage van de zelfstandige beroepen niet verschuldigd; zo zij niet onder toepassing van de sociale veiligheid van de loontrekkenden vallen, zijn zij de sociale bijdrage verschuldigd, ook al worden zij, onder fiscaal oogpunt, gerangschikt onder de loontrekkenden.

Mandatarissen van vennootschappen zijn onderworpen aan de sociale bijdrage voor de zelfstandige beroepen, daar zij niet in dienstverband staan maar een mandaat uitoefenen.

Artikel 3 bepaalt de bestemming van de gelden voortkomend van de sociale bijdrage.

Zoals wij in de algemene toelichting hebben aangestipt heeft dit wetsvoorstel niet ten doel van meetaf een volledig stelsel van maatschappelijke zekerheid in te voeren; slechts in de grootste behoeften wordt voorzien.

Het is duidelijk dat de opbrengst van de sociale bijdrage mettertijd ook zou kunnen aangewend worden voor andere objectieven dan deze opgesomd in artikel 3. Wij hebben er evenwel aan gehouden ons voorstel derwijze te formuleren dat alleen de wetgever dergelijke gebeurlijke uitbreiding zou kunnen beslissen.

Het begrip « gezinsvergoedingen », dat voorkomt in het 1° van dit artikel, moet in de ruime betekenis worden opgevat. O. m. kunnen daaronder begrepen zijn: geboortetolagen, wezenvergoedingen, enz.

De uitkering van de gezinsvergoedingen zal verder geschieden zoals voorzien in de ter zake geldende wetten.

De invoering van de sociale bijdrage zal echter toelaten de gezinsvergoedingen voor de zelfstandige arbeiders geleidelijk maar op zeer gevoelige wijze te verhogen, zodat de volledige gelijkshakeling met de loon- en weddetrekkenden mogelijk wordt zodra de sociale bijdrage haar normaal rendement zal bereikt hebben.

Ons wetsvoorstel raakt niet aan het bestaande bijdragesysteem inzake gezinsvergoedingen. Er moet rekening gehouden worden met het feit dat de sociale bijdrage een zekere aanloopperiode nodig heeft om haar normaal rendement te bereiken. Het is dus niet mogelijk het bestaande bijdragestelsel over boord te gooien vooraleer een nieuw financieringsstelsel bestaat.

Het thans bestaande bijdrage-systeem geeft aanleiding tot zeer veel gewettigde kritiek, tot talloze betwistingen en tot een zeer kostelijke administratie. Bovendien lijkt ons de huidige maatstaf voor de vaststelling van de bijdrage (zoals men weet worden de bijdragen in kwestie thans vastgesteld in functie van het kadastraal inkomen van de betrokken eigendom) weinig gelukkig. Deze maatstaf wordt in ons voorstel vervangen door de maatstaf van de bedrijfsinkomsten, waarbij tevens rekening wordt gehouden met de gezinslasten, in dezelfde mate als zulks voor de bedrijfsbelasting het geval is.

Het gelijktijdig functionneren van beide financieringsstelsels zal het mogelijk maken ze op oordeelkundige wijze te vergelijken en er voor een verdere toekomst het meest rationele uit te kiezen.

In zoverre wijzigingen dienen gebracht te worden aan de bestaande wetgeving inzake de gezinsvergoedingen voor de niet-loontrekkenden zijn wij zo vrij te verwijzen naar ons desbretreffende wetsvoorstel, dat gelijktijdig met het onderhavige wordt neergelegd.

Het tweede objectief, waarvoor de sociale bijdrage

Communautés religieuses : idem.

Enfants collaborant à l'exploitation paternelle : S'ils tombent sous l'application de la sécurité sociale des salariés, par le fait même ils ne sont pas redevables de la cotisation sociale; s'ils ne tombent pas sous l'application de la sécurité sociale des salariés, ils sont redevables de la cotisation sociale même si, du point de vue fiscal, ils sont rangés parmi les salariés.

Les mandataires de sociétés sont soumis à la cotisation sociale des professions indépendantes, puisqu'ils ne louent pas leurs services, mais exercent un mandat.

L'article 3 détermine l'affectation des fonds constitués à l'aide de la cotisation sociale.

Ainsi que nous l'avons indiqué dans les développements, la présente proposition de loi n'a pas la prétention de vouloir créer d'emblée un régime complet de sécurité sociale; elle ne tend qu'à pourvoir aux besoins les plus criants.

Evidemment, le revenu de la cotisation sociale pourrait un jour être utilisé pour d'autres objectifs que ceux énumérés à l'article 3. Nous avons toutefois tenu à formuler notre proposition de telle sorte que seul le législateur puisse décider de cette extension éventuelle.

Le terme « allocations familiales », qui figure au 1° de cet article, doit être entendu au sens large. Peuvent notamment être inclus sous ce terme, les allocations de naissance, les allocations d'orphelins, etc...

Le paiement des allocations familiales se poursuivra comme le prévoient les lois en vigueur en la matière.

L'instauration de la cotisation sociale permettra cependant de majorer progressivement, mais d'une manière notable, les allocations familiales aux travailleurs indépendants, de sorte que le nivellement complet avec les salariés et appointés deviendra possible dès que la cotisation aura atteint son plein rendement.

Notre proposition de loi ne touche pas au système actuellement en vigueur pour la perception des cotisations d'allocations familiales. Il faut tenir compte du fait que la cotisation sociale devra subir un certain rodage avant d'atteindre son rendement normal. Il n'est donc pas possible de jeter par-dessus bord le système actuellement en vigueur, avant d'avoir établi un nouveau système de financement.

Le système actuellement en vigueur pour les cotisations donne lieu à des critiques nombreuses et justifiées, à d'innombrables contestations et à de grands frais d'administration. En outre, le critère actuellement employé pour établir la cotisation ne nous paraît guère heureux (comme on le sait, les cotisations en question sont actuellement fixées en fonction du revenu cadastral de la propriété). Notre proposition remplace ce critère par celui des revenus professionnels, tout en tenant compte des charges familiales dans la même mesure que pour la taxe professionnelle.

Le fonctionnement simultané des deux systèmes de financement permettra de les comparer judicieusement et de choisir le plus rationnel pour un avenir plus éloigné.

Pour autant qu'il y ait lieu d'apporter des modifications à la législation actuelle sur les allocations familiales aux non-salariés, nous nous permettrons de renvoyer à notre proposition de loi relative à cet objet et que nous déposons en même temps que la présente proposition.

Le deuxième objectif visé par l'instauration de la cotisa-

wordt ingevoerd, betreft de perequatie van de pensioenen en renten, verworven door de vrije stortingen.

Ook dit objectief wordt, in een afzonderlijk wetsvoorstel, nader uitgewerkt. Toch is het niet van belang ontbloomt daarover hier enige toelichting te verstrekken.

Een der argumenten, welke tegen de vrije ouderdomsverzekering kunnen worden aangevoerd, is de bemerking dat, gezien over de ganse duur van de actieve periode uit een mensleven, de koopkracht van de munt gevoelige verminderingen ondergaat, zodat de belanghebbende, oud geworden zijnde, niet de volle vruchten plukt van de inspanningen welke hij zich heeft getroost.

Vandaar dat meer en meer het stelsel van de kapitalisatie in onbruik geraakt om vervangen te worden door het stelsel van de repartitie. Voor werklieden en bedienden werkt thans een gemengd stelsel. Wat de werklieden betreft is het deel van het pensioen, verwezenlijkt door kapitalisatie, uiterst klein in vergelijking met het deel bijgebracht door repartitie. Voor de bedienden is het deel, verzekerd door individuele kapitalisatie, heel wat belangrijker dan zulks voor de werklieden het geval is.

Wij menen dat het stelsel van de zelfstandigen méér dat van de bedienden moet benaderen dan het stelsel van de werklieden. Kapitalisatie kan vrijelijk geschieden. Repartitie vergt verplichting.

Waar de bedienden echter verplicht zijn, ook wat de individuele kapitalisatie betreft, daar behouden wij, voor de zelfstandigen, in dit opzicht de vrijheid. Maar dan een vrijheid die door alle mogelijke middelen wordt gestimuleerd. Een van deze middelen is de verzekering die wordt gegeven dat, dank zij de perequatie, de inspanningen door de vrije verzekerden gedaan ook hun volle vruchten zullen afwerpen.

Het spreekt vanzelf dat deze perequatie niet integraal zal kunnen geschieden. Wij menen dat een minimum- en maximumgrens moeten voorzien worden. Aan de ene kant zal de jaarstorting minstens het gestelde minimum moeten bereiken zo zij voor perequatie in aanmerking wil komen. Aan de andere kant zullen de jaarstortingen slechts geperequateerd worden tot beloop van een vastgesteld maximum.

Het derde objectief, het verlenen van kosteloze ouderdomspensioenen na onderzoek omtrent de bestaansmiddelen, vergt minder commentaar. Het stelsel bestaat. Het moet op zijn beurt worden aangepast aan de tijdsomstandigheden en aan de levensduurte.

Het bestaande stelsel voorziet dat men een zeker aantal stortingen als vrije verzekerde moet hebben verricht om te kunnen aanspraak maken op het kosteloos ouderdomspensioen. Voor de toekomst wordt dit principe opnieuw bevestigd, terwijl voor het verleden algehele amnestie wordt voorzien wat de vereiste stortingen betreft. Beide voorstellen vergen enige commentaar.

Wat het verleden betreft schuilt er een grote onrechtvaardigheid in het feit dat het verlenen van het kosteloos ouderdomspensioen soms moet worden geweigerd omdat één of enkele stortingen ontbreken. Deze onrechtvaardigheid wordt des te scherper naarmate de vereiste stortingen miniem zijn — wat het geval was tot hiertoe — of naarmate het toe te kennen pensioen belangrijker wordt — wat alleszins vereist is in een nabije toekomst. Vandaar dat wij voorstellen (cfr. ons voorstel inzake de ouderdomspensioenen van de zelfstandige arbeiders) voor het verleden amnestie te verlenen, en alleen de eis te handhaven dat de belanghebbende gedurende een zeker aantal jaren een zelfstandig beroep moet hebben uitgeoefend om te kunnen aanspraak maken op een kosteloos ouderdomspensioen.

Waarom wordt voor de toekomst opnieuw de voorwaarde bevestigd dat men een zeker aantal stortingen

tion sociale concerne la péréquation des pensions et rentes acquises par les versements volontaires.

Cet objectif est également élaboré plus en détail dans une proposition de loi distincte. Il n'est cependant pas dépourvu d'intérêt de fournir ici quelques explications à ce sujet.

L'un des arguments que l'on pourrait invoquer contre l'assurance libre en vue de la vieillesse est la considération qu'au cours de toute la durée de la période active d'une vie humaine, le pouvoir d'achat de la monnaie subit de sensibles diminutions, si bien que l'intéressé, devenu vieux, ne recueille pas tout le fruit de l'effort qu'il s'est imposé.

De là vient que, de plus en plus, le système de capitalisation tombe en désuétude, pour être remplacé par le système de répartition. Pour les ouvriers et les employés, c'est un système mixte qui fonctionne actuellement. Pour les ouvriers, la portion de la pension réalisée par capitalisation est extrêmement réduite par rapport à ce que fournit la répartition. Pour les employés, la portion constituée par la capitalisation individuelle surpasse de beaucoup en importance celle que se constituent les ouvriers.

Nous croyons que le régime des indépendants doit se rapprocher du régime des employés plus que de celui des ouvriers. La capitalisation peut se faire librement. Le répartition exige l'obligation.

Alors que pourtant les employés sont obligés également en ce qui concerne la capitalisation individuelle, nous conservons la liberté aux indépendants en cette matière. Mais il s'agit alors d'une liberté stimulée par tous les moyens possibles. L'un de ces moyens est l'assurance donnée que, grâce à la péréquation, l'effort réalisé par les assurés libres portera tous ses fruits.

Evidemment, ces péréquations ne pourront être intégrales. Nous croyons qu'il faut prévoir un minimum et un plafond. D'une part, pour pouvoir faire l'objet de la péréquation, le versement annuel devra atteindre au moins le minimum prévu. D'autre part, les versements annuels ne seront péréquates qu'à concurrence d'un maximum fixé.

Le troisième objectif, octroi de majorations gratuites de rentes de vieillesse après enquête sur les ressources, n'a guère besoin d'autant de commentaires. Le système existe. A son tour, il doit être adapté aux circonstances du temps et au coût de la vie.

Le régime en vigueur prévoit que l'on doit avoir effectué un certain nombre de versements en qualité d'assuré libre pour pouvoir prétendre à la pension de vieillesse gratuite. Pour l'avenir, ce principe est réaffirmé, tandis que pour le passé une amnistie totale est prévue pour ce qui concerne les versements requis. Les deux propositions demandent quelques commentaires.

Pour ce qui concerne le passé, il y a parfois une grande injustice dans le fait que la pension de vieillesse gratuite doit parfois être refusée parce qu'il manque quelques versements, ou même un seul versement. Cette injustice devient plus nette au fur et à mesure que les versements exigés sont minimes, ce qui était le cas jusqu'à présent, ou au fur et à mesure que la pension à octroyer devient élevée, ce qui arrivera fatalement dans un proche avenir. De là vient que nous proposons (cf. notre proposition de loi relative aux pensions de vieillesse des travailleurs indépendants), pour le passé, d'accorder une amnistie et de maintenir uniquement la condition que l'intéressé ait exercé une profession indépendante durant un certain nombre d'années pour pouvoir prétendre à une pension de vieillesse gratuite.

Pourquoi réaffirmer pour l'avenir la condition que l'on doit avoir effectué un certain nombre de versements en

als vrije verzekerde moet hebben verricht om te kunnen aanspraak maken op een kosteloos ouderdomspensioen?

Men zou voorzeker de stelling kunnen verdedigen dat, in onze moderne maatschappij, het recht op ouderdomspensioen niet louter gevestigd mag worden op de gedane stortingen, maar veel meer op de overweging dat, wie een heel leven lang actief is geweest in de samenleving, daarvoor recht heeft op een levensminimum in zijn oude dag.

Indien wij ons niet op dit standpunt hebben geplaatst en de eis van een zeker aantal stortingen voor de toekomst hebben bevestigd, dan is het vooreerst omdat wij het aanvullend karakter van het kosteloos pensioen willen beklemtonen. Vervolgens omdat wij hierin een maatregel te meer zien welke de belanghebbenden zal aanzetten vrijelijk te storten voor hun ouderdomspensioen.

Deze maatregel betekent zoveel als een praktische verplichting voor wie zijn oude dag wil verzekeren, praktische verplichting die toch te verkiezen is boven de juridische verplichting, welke noodzakelijkerwijze gepaard zou moeten gaan met invorderingsprocedure, straffen, vervolgingen, enz., allemaal onaangename maatregelen die wij beter vermijden.

Het bestaande stelsel is evenwel te strak. Wij zullen voor de zelfstandige arbeiders een soepeler formule voorstellen, vooreerst door het vereiste aantal stortingen op te drijven tot twintig en vervolgens een fractie van één twintigste van het maximum kosteloos pensioen toe te kennen per gedane storting. Een zelfstandige arbeider die maar één storting zou hebben verricht zou dus nog aanspraak kunnen maken op één twintigste van het maximum kosteloos ouderdomspensioen. Men moet dus werkelijk geen enkele storting verricht hebben om volkomen uitgesloten te worden.

Dit alles geldt slechts, wij herhalen het, voor de toekomst. Wat het verleden betreft wordt algemene amnestie voorzien zoals hoger uiteengezet.

Het is ook duidelijk dat de criteria inzake de bepaling van de staat van behoefte grondig zullen moeten aangepast worden aan de huidige levensomstandigheden.

Al deze maatregelen zullen voor gevolg hebben dat, in de beginperiode, de last van de kosteloze pensioenen bijna volledig de sociale bijdrage zal opslorpen, terwijl slechts een uiterst miniem gedeelte aan perequatie zal moeten besteed worden, gezien het feit dat totnogtoe geen belangrijke vrije stortingen werden verricht. Deze toestand zal geleidelijk gewijzigd worden, naarmate méér zelfstandige arbeiders, aangemoedigd door de fiscale vrijstelling van hun stortingen en door het vooruitzicht van de perequatie, belangrijke stortingen voor hun ouderdomsverzekering zullen verrichten. De last van de kosteloze pensioenen is derhalve een jaarlijks afnemende last. Daardoor komt er van jaar tot jaar een groter gedeelte van de opbrengst van de sociale bijdrage vrij om de perequatie te verzekeren, hetgeen trouwens nodig is vermits, hoe belangrijker de vrije stortingen zullen worden, des te zwaarder vermoedelijk de last van de perequatie zal worden.

In de opsomming van de objectieven, die wij in artikel 3 geven, komt de perequatie vóór de toekenning van de aanvullende kosteloze pensioenen. Dit is niet zonder reden.

In onze opvatting heeft de perequatie de voorrang in deze zin dat de gelden van de sociale bijdrage eerst dienen aangewend tot de perequatie van de renten verworven door vrije stortingen, en de kosteloze pensioenen slechts mogen betaald worden van het overschot van de sociale bijdrage. Het is immers rechtvaardig dat de gemeenschap eerst deze van haar leden zou ter hulp komen die blijk hebben gegeven van persoonlijk initiatief en vooruitzicht, en slechts daarna de anderen een helpende hand zou toesteken.

qualité d'assuré libre pour pouvoir prétendre à une pension de vieillesse gratuite?

Certes, on pourrait défendre la thèse que, dans notre société moderne, le droit à la pension de vieillesse ne peut se fonder uniquement sur des versements effectués, mais bien plutôt sur la considération du fait que celui qui, durant toute une vie, a été actif dans la société, a acquis par là le droit à un minimum vital pendant ses vieux jours.

Si nous ne nous sommes pas placés à ce point de vue, et si nous avons confirmé pour l'avenir la condition d'avoir opéré un certain nombre de versements, c'est tout d'abord parce que nous voulons souligner le caractère complémentaire de la pension gratuite. C'est ensuite parce que nous y voyons pour les intéressés une raison de plus de verser librement en vue de la constitution de leur pension de vieillesse.

Cette mesure constitue pour ainsi dire une obligation pratique pour celui qui veut assurer ses vieux jours, obligation pratique préférable à l'obligation juridique qui s'accompagnerait nécessairement de procédure de recouvrement, de sanctions, de poursuites, etc., autant de mesures désagréables qu'il vaut mieux éviter.

Le système en vigueur est toutefois trop rigide. Nous proposerons pour les travailleurs indépendants une formule plus souple, en élevant tout d'abord à vingt le nombre des versements exigés, et en accordant ensuite, par versement effectué, une fraction de un vingtième du maximum de la pension gratuite. Le travailleur indépendant qui aurait effectué, ne fût-ce qu'un seul versement, pourrait encore prétendre à un vingtième de la pension gratuite maximum. Il faut donc vraiment n'avoir pas opéré le moindre versement pour être entièrement exclu.

Tout cela ne vaut que pour l'avenir, répétons-le. Pour le passé, il est prévu une amnistie générale, ainsi que nous l'avons exposé plus haut.

Il est évident aussi qu'il faudra adapter fondamentalement aux conditions de la vie actuelle les critères de la détermination de l'état de besoin.

Toutes ces mesures auront pour conséquence qu'au cours de la période initiale, la charge des pensions gratuites absorbera presque intégralement la cotisation sociale, tandis qu'il ne devra être consacré à la péréquation qu'une portion extrêmement minime, étant donné qu'il n'a pas été opéré de versements importants jusqu'à ce jour. Cette situation se modifiera progressivement, au fur et à mesure de l'augmentation du nombre de travailleurs indépendants opérant d'importants versements pour l'assurance en vue de la vieillesse, grâce à l'encouragement de l'exonération fiscale de leurs versements et au fait qu'ils prévoient la péréquation. Dès lors, la charge des pensions gratuites décroît d'année en année. De là aussi que, d'année en année, une portion plus large du revenu de la cotisation sociale est libérée pour assurer la péréquation, chose d'ailleurs bien nécessaire puisque, plus les versements libres augmenteront en importance, plus lourde deviendra vraisemblablement la charge de la péréquation.

Dans l'énumération des objectifs que nous avons donnée à l'article 3, la péréquation prend place avant l'attribution des compléments de pension gratuits. Ce n'est pas sans raison.

Dans notre esprit, la péréquation a la préférence en ce sens que les fonds de la cotisation sociale doivent tout d'abord être destinés à la péréquation des rentes acquises par des versements libres et que les pensions gratuites ne peuvent être servies que du boni de la cotisation sociale. En effet, il est équitable que la communauté assiste en premier lieu ceux de ses membres qui ont fait preuve d'initiative et de prévoyance personnelles, et après seulement, elle pourra tendre à d'autres une main secourable.

Bovendien is de perequatie, op lange termijn gezien, het belangrijkste element in het voorgestelde systeem.

Men zal opmerken dat de toepassing van het voorgestelde systeem een grote verscheidenheid van pensioen-uitkeringen ten gevolge zal hebben, die in verhouding zullen staan tot de persoonlijk en vrijelijk gedane inspanningen. Wij menen dat deze individualisatie van de pensioenen een van de voorwaarden is van het succes bij de zelfstandige arbeiders. Wij hebben in de algemene toelichting gewezen op de zeer grote verscheidenheid van toestanden die onder de verzamelterm « zelfstandige arbeiders » schuil gaan. Het kwam er op aan voor deze gevarieerde massa een aangepast stelsel uit te werken. Dat is het wat wij hebben betracht.

Artikel 4 geeft de basis aan waarop de sociale bijdrage berekend wordt. Technisch gezien wordt de sociale bijdrage berekend zoals de fiscale opcentimes berekend worden.

Dit stelsel werd uitgekozen, vooreerst om tot een rechtvaardige verdeling van de last van de sociale bijdrage te komen, en bovendien om redenen van praktische aard.

Er is inderdaad, naar ons oordeel, geen rechtvaardiger verdelingsstelsel mogelijk dan datgene dat gebaseerd is op de bedrijfsinkomsten. Vermits de bedrijfsbelasting vastgesteld wordt in functie van de bedrijfsinkomsten, zo evolueert de sociale bijdrage naargelang van de bedrijfsinkomsten.

De bedrijfsinkomsten zijn echter niet de enige factor; ook met de gezinslasten wordt automatisch rekening gehouden, weerom ten gevolge van hetzelfde mechanisme: het bedrag van de bedrijfsbelasting houdt rekening met de gezinslasten, dus zo ook voor de sociale bijdrage.

De bedrijfsbelasting, slaande op de eerste inkomstenschijf tot 150.000 fr., wordt gevestigd volgens een geleidelijk progressieve schaal. Ditzelfde geldt dus weerom voor de sociale bijdrage. Deze progressiviteit lijkt ons rechtvaardiger dan een vast percentage op de inkomsten, terwijl zij ons ook beter aangepast lijkt bij de toestanden die wij bij de zelfstandige arbeiders aantreffen. De spreiding over de eerste inkomstenschijf tot 150.000 fr. heeft ten doel rekening te houden met de zeer grote verscheidenheid van de individuele situaties.

Bovendien is het stelsel afgestemd op de psychologie van de zelfstandige arbeider die, in een goed jaar, liever iets meer te betalen heeft, op voorwaarde dat zijn last vermindert worde in de slechte jaren, wat dank zij de progressiviteit het geval is.

De praktische redenen welke pleiten voor het stelsel, liggen voor de hand: het stelsel is uiterst eenvoudig; er is geen nieuwe administratie nodig om de bijdrage te berekenen en in te vorderen; de invordering geschiedt samen met de belastingen; geen of weinig betwistingen rond de sociale bijdrage, gezien deze automatisch vastzit aan de bedrijfsbelasting waarop zij berekend wordt.

De kosten van inning zijn tot een uiterste minimum herleid.

Er bestaat wellicht tegen deze wijze van innen een bezwaar van psychologische aard; het gevaar bestaat dat de betrokkenen de bijdrage als een belasting zullen aanzien en dat de bijdrage even onpopulair zal worden als de belastingen reeds zijn.

Wij menen dat dit bezwaar niet mag overdreven worden. Verplichte betalingen zullen wellicht nooit met enthousiasme geschieden, welke ook de formule van inning weze. Bovendien is het ook waar dat de bevolking eenvoudige formules wenst, waarin zij klaar ziet. Wij zijn ervan overtuigd dat de betrokkenen liever één biljet ontvangen, waarop tegelijk én de belasting én de sociale bijdrage staat vermeld, dan te worden lastig gevallen drie, vier keren

Au surplus, la péréquation, vue à longue échéance, est l'élément essentiel du système proposé.

On observera que l'application du système proposé entraînera une grande diversité dans les montants des pensions, qui seront proportionnels aux efforts accomplis personnellement et librement. Nous croyons que cette individualisation des pensions est une des conditions de succès auprès des travailleurs indépendants. Dans l'exposé général, nous avons souligné la très grande diversité des situations que dissimule le terme collectif « travailleurs indépendants ». Il s'agissait d'élaborer un système adéquat pour cette masse hétérogène. C'est ce à quoi nous avons tendu.

L'article 4 indique la base sur laquelle se calcule la cotisation sociale. Techniquement parlant, la cotisation sociale se calcule de la même manière que les additionnels fiscaux.

Ce système a été choisi, tout d'abord afin de parvenir à une répartition équitable de la charge de la cotisation sociale, et également pour des motifs d'ordre pratique.

En effet, il n'y a pas, selon nous, de système de répartition plus juste que celui qui se base sur les revenus professionnels. Puisque la taxe professionnelle s'établit en fonction des revenus professionnels, de même la cotisation sociale varie en importance selon les revenus professionnels.

Toutefois, les revenus professionnels ne constituent pas le seul facteur: automatiquement l'on tient également compte des charges familiales, selon le même mécanisme: le montant de la taxe professionnelle tient compte des charges familiales, donc également en ce qui concerne la cotisation sociale.

La taxe professionnelle sur la première tranche de revenus jusqu'à 150.000 francs est établie d'après un barème progressif. Ceci s'applique de nouveau à la cotisation sociale. Cette progressivité est, nous semble-t-il, plus équitable qu'un pourcentage fixe sur les revenus et, de plus, mieux adaptée aux situations que nous retrouvons parmi les travailleurs indépendants. La répartition sur la première tranche de revenus jusqu'à 150.000 francs a pour objectif de tenir compte des différences extrêmes entre les situations individuelles.

Pour le surplus, le système s'inspire de la psychologie du travailleur indépendant qui, au cours d'une année favorable, préfère payer quelque chose de plus, à condition que sa charge soit réduite aux cours des mauvaises années, ce qui peut être fait grâce à la progressivité.

Les raisons pratiques qui militent en faveur du système sont évidentes: il est extrêmement simple; point n'est besoin d'une nouvelle administration pour calculer et recouvrer la cotisation; ce recouvrement se fait en même temps que les impôts; il n'y aura que peu de contestations à propos de la cotisation sociale, puisqu'elle se rattache automatiquement à la taxe professionnelle sur laquelle elle est calculée.

Les frais de perception se réduisent à un strict minimum.

Peut-être pourrait-on invoquer contre cette méthode de perception un argument d'ordre psychologique: le danger serait de voir les contribuables considérer la cotisation comme un impôt et que la cotisation deviendrait tout aussi impopulaire que le sont déjà les contributions.

Nous estimons qu'il ne faut pas exagérer cet inconvénient. Il est certain que des paiements obligatoires ne se feront jamais avec enthousiasme, quelle que soit la formule de perception. En outre, la population désire des formules simples à condition d'y voir clair. Nous sommes persuadés que les intéressés préfèrent recevoir un seul billet mentionnant en même temps l'impôt et la cotisation sociale, plutôt que de subir ce désagrément trois ou quatre

per jaar en dan nog door verschillende instanties en controles.

Verder dient ook aangestipt dat de betrokkenen tegelijk met de onaangename kant, de betaling van de bijdrage, ook de voordelen van het stelsel zullen kunnen vaststellen. Ook dat is van aard om veel kritiek te doen wegvallen.

Waar in het huidige stelsel van gezinsvergoedingen voor niet-loontrekkenden de werkingskosten 25 t. h. van de uitgekeerde voordelen belopen, daar zal dit verlies heel wat minder bedragen in ons voorstel.

De voordelen én van psychologische (eenvoudigheid) én van praktische aard wegen o. i. ruimschoots op tegen het hoger aangehaalde bezwaar.

De begrenzing van de bedrijfsinkomsten tot 150.000 fr is geschied op grond van een principiële en van een praktische overweging.

Principieel hebben wij de bedrijfsinkomsten — naar de fiscale betekenis van dat woord — willen splitsen in inkomsten uit de persoonlijke arbeid en inkomsten uit geïnvesteerd kapitaal. De grens werd forfaitair bepaald om eenvoudig te zijn.

Praktisch gezien valt het bedrag van 150.000 fr. samen met de grens van het progressief barema van de bedrijfsbelasting. Op de schijven boven 150.000 frank wordt de bedrijfsbelasting inderdaad tegen vaste percentages op het inkomen berekend.

Het feit dat de sociale bijdrage berekend wordt op basis van de bedrijfsbelasting heeft ook ten gevolge dat — behoudens hetgeen voorzien is in artikel 6 — geen sociale bijdrage verschuldigd is op de bedrijfsinkomsten die vrijgesteld zijn van bedrijfsbelasting.

Wij achten het nuttig deze vrijgestelde minima in herinnering te brengen. De cijfers die wij hieronder weergeven zijn deze welke vervat zijn in het regeringsontwerp op de wijzigingen inzake inkomstenbelastingen (stuk n° 215 — 1950), en die vermoedelijk van kracht zullen zijn met ingang van het fiscaal dienstjaar 1951, bedrijfsinkomsten van het jaar 1950 :

Inkomsten die vrijgesteld zijn inzake bedrijfsbelasting en dus ook inzake sociale bijdrage.

Gezinstoestand	1 ^{ste} categorie	2 ^{de} categorie	3 ^{de} categorie
Ongehuwde	22.000	17.000	15.000
1 persoon ten laste ...	26.400	20.400	18.000
2 personen ten laste ...	30.800	23.800	21.000
3 personen ten laste ...	35.200	27.200	24.000
4 personen ten laste ...	50.200	42.200	39.000
5 personen ten laste ...	70.200	62.200	59.000
6 personen ten laste ...	90.200	82.200	79.000
7 personen ten laste ...	110.200	102.200	99.000
8 personen en meer ten laste: deze zelfstandige arbeiders zijn altijd vrijgesteld van de sociale bijdrage, ongeacht het bedrag van hun inkomen.			

Ter inlichting herhalen wij hier de indeling van de gemeenten :

- 1ste categorie : gemeenten van méér dan 30.000 inwoners,
- 2de categorie : gemeenten van 5.000 tot 30.000 inwoners,
- 3de categorie : gemeenten van minder dan 5.000 inwoners.

Het is duidelijk dat, wie vrijgesteld is van de sociale bijdrage omdat zijn bedrijfsinkomen beneden het vrijgesteld minimum valt, toch de voordelen inzake gezinsvergoedingen en ouderdomspensioenen kan genieten, vermits hij in principe onderworpen is aan de sociale bijdrage, maar feitelijk wordt vrijgesteld.

Artikel 5 stelt het tarief van de sociale bijdrage vast. Indien wij een differentieel tarief hebben voorzien voor

fois par an, et encore par différentes instances et contrôles.

Ensuite, il y a lieu de remarquer que les intéressés, tout en subissant le désagrément du règlement de la cotisation, pourront constater les avantages du système. Cela est également de nature à éviter bien des critiques.

Alors que dans l'actuel système des allocations familiales pour les salariés, les frais de fonctionnement s'élèvent à 25 % des avantages accordés, cette perte sera beaucoup moins sensible d'après notre proposition.

A notre avis, les avantages tant psychologiques (simplicité) que pratiques compensent largement l'inconvénient dont il a été question ci-dessus.

La limitation des revenus professionnels à 150.000 francs se fait en vertu d'une considération de principe et pratique.

En principe, nous avons voulu scinder les revenus professionnels — sens fiscal de ce terme — en revenus du travail personnel et revenus de capitaux investis. La limite a été déterminée forfaitairement par souci de simplification.

En pratique, le montant de 150.000 francs coïncide avec le maximum du barème progressif de la taxe professionnelle. En effet, pour les tranches au-dessus de 150.000 francs, la taxe professionnelle est calculée d'après des pourcentages fixes sur le revenu.

Il résulte également du fait que la cotisation sociale se calcule sur la base de la taxe professionnelle — sauf ce qui est prévu à l'article 6 — que la cotisation sociale n'est pas due pour les revenus professionnels exonérés de la taxe professionnelle.

Nous croyons utile de remettre en mémoire quels sont ces minima exonérés. Les chiffres que nous reproduisons ci-dessous sont ceux qui figurent dans le projet gouvernemental modifiant les impôts sur les revenus (document n° 215 — 1950) et qui entreront probablement en vigueur dès le début de l'exercice fiscal 1951, revenus de l'année 1950.

Revenus exonérés en matière d'impôts sur les revenus et, par voie de conséquence, également en matière de cotisation sociale.

Situation de famille	1 ^{re} catégorie	2 ^e catégorie	3 ^e catégorie
Pour le célibataire... ..	22.000	17.000	15.000
1 personne à charge ...	26.400	20.400	18.000
2 personnes à charge... ..	30.800	23.800	21.000
3 personnes à charge... ..	35.200	27.200	24.000
4 personnes à charge... ..	50.200	42.200	39.000
5 personnes à charge... ..	70.200	62.200	59.000
6 personnes à charge... ..	90.200	82.200	79.000
7 personnes à charge... ..	110.200	102.200	99.000
8 personnes à charge ou davantage: ces travailleurs indépendants sont toujours exonérés de la cotisation sociale, quel que soit le montant de leurs revenus.			

A titre d'information, nous donnons à nouveau la répartition des communes :

- 1re catégorie : communes de plus de 30.000 habitants,
- 2e catégorie : communes de 5.000 à 30.000 habitants,
- 3e catégorie : communes de moins de 5.000 habitants.

Il est évident que celui qui est exonéré de la cotisation sociale, parce que son revenu professionnel tombe en dessous du minimum exonéré, peut cependant bénéficier des avantages en matière d'allocations familiales et de pensions de vieillesse puisqu'il est, en principe, soumis à la cotisation sociale mais qu'il a de fait été exonéré de celle-ci.

L'article 5 détermine le tarif de la cotisation sociale. Si nous avons prévu un tarif différentiel pour les céliba-

de ongehuwden en personen zonder veel gezinslasten enerzijds en de zelfstandige arbeiders met méér dan één persoon ten laste anderzijds dan is zulks gedaan eenvoudig met de bedoeling een zekere correctie aan te brengen aan een fout die wij in het barema van de bedrijfsbelasting vaststellen. In andere woorden, ware laatstgenoemd barema volledig op rechtvaardige basis uitgewerkt geweest dan zouden wij geen enkele reden hebben gehad om voor de ongehuwden een hoger percentage te voorzien dan voor de anderen.

Welke is die fout waarop wij zinspelen? Het betreft hier het te kleine onderscheid dat in het barema van de bedrijfsbelasting wordt gemaakt tussen de ongehuwden en de gehuwden, tussen de gehuwden zonder kinderen en de gehuwden met kinderen. Inderdaad, voor hetzelfde inkomen betaalt een ongehuwde tegen coëfficiënt 100, de gehuwde zonder kinderen tegen coëfficiënt 95 en de gehuwde met één kind tegen coëfficiënt 90. Wanneer men in aanmerking neemt dat in deze drie gevallen van datzelfde inkomen onderscheidenlijk één, twee en drie personen moeten leven, dan zal men toegeven dat het onderscheid inzake te betalen bedrijfsbelasting al te gering is.

Het differentieel tarief verbetert dit al te geringe onderscheid, en zo komen wij tot een meer gerechtvaardigd verschil, zoals blijken zal uit onderstaande tabel, die weergeeft hoeveel de sociale bijdrage zal bedragen voor de zelfstandige arbeiders die op voorhand betalen, d.w.z. in het eerste semester van het jaar waarin zij de inkomsten behalen die tot basis dienen zo voor de bedrijfsbelasting als voor de sociale bijdrage.

Men gelieve op te merken dat onderstaande tabel niet volledig is. Zij geeft slechts een schematisch beeld van de evolutie van de sociale bijdrage. Deze gaat niet omhoog per schijf van inkomsten van 10.000 frank maar gaat geleidelijk omhoog zoals het belastingtarief zelf. Wij hebben niet geheel dit belastingtarief overgenomen, daar het ons voldoende leek een idee te geven van hetgeen de sociale bijdrage te betekenen heeft in absolute cijfers.

De berekening is gemaakt op basis van het oude barema dat geldig was voor het dienstjaar 1950. Het barema van het dienstjaar 1951 zal iets hoger zijn maar het verschil is vermoedelijk onbeduidend.

Bedrag van de sociale bijdrage bij vooruitbetaling.

Bedrag van de bedrijfsinkomsten	Aantal personen ten laste :								
	0	1	2	3	4	5	6	7	8
10.000	0	0	0	0	0	0	0	0	0
20.000	180	61	0	0	0	0	0	0	0
30.000	737	549	425	336	126	0	0	0	0
40.000	1.087	810	626	545	396	0	0	0	0
50.000	1.687	1.257	972	846	614	0	0	0	0
60.000	2.587	1.927	1.490	1.297	942	586	0	0	0
70.000	3.587	2.672	2.066	1.798	1.306	813	0	0	0
80.000	4.662	3.472	2.686	2.337	1.697	1.057	541	0	0
90.000	5.737	4.273	3.305	2.876	2.088	1.300	665	0	0
100.000	6.862	5.111	3.953	3.441	2.498	1.556	796	220	0
110.000	8.027	5.979	4.624	4.024	2.922	1.820	931	257	0
120.000	9.192	6.846	5.295	4.608	3.346	2.083	1.066	294	0
130.000	10.000	7.723	5.973	5.198	3.774	2.350	1.203	332	0
140.000	10.000	8.610	6.658	5.795	4.207	2.620	1.341	370	0
150.000	10.000	10.000	8.250	7.033	6.416	4.583	2.750	917	0

Deze sommen moeten worden verhoogd met 10 t. h. voor de betalingen gedaan in het tweede semester van het jaar waarin de inkomsten behaald werden.

Deze sommen moeten verhoogd worden met 20 t. h. wanneer de betaling van de sociale bijdrage slechts geschiedt na de inkohiering.

Artikel 6 geeft aan de Koning de bevoegdheid om gebeurlijk minimum-bijdragen in absolute cijfers vast te stellen. Het kan immers verdedigd worden dat een lichte bij-

taires et les personnes n'ayant que peu de charges de famille d'une part et d'autre part pour les travailleurs indépendants qui ont plusieurs personnes à charge, cela a été fait uniquement dans le but de corriger dans une certaine mesure la faute que nous constatons dans le barème de la taxe professionnelle. En d'autres termes, si ledit barème avait été élaboré sur une base équitable nous n'aurions plus eu aucun motif de prévoir un pourcentage plus lourd pour les célibataires que pour les autres.

Quelle est la faute à laquelle nous faisons allusion? Il s'agit ici de la trop faible différence qui est faite dans le barème de la taxe professionnelle entre les célibataires et les mariés, entre les mariés qui n'ont pas et ceux qui ont des enfants. Pour un revenu identique le célibataire paie en effet sur base d'un coefficient 100, la personne mariée sans enfants d'après un coefficient 95 et la personne mariée ayant un enfant selon le coefficient 90. Si l'on considère que dans ces trois cas ce même revenu doit pourvoir à la subsistance respectivement d'une, de deux ou de trois personnes, on admettra que la distinction qui est faite en matière de taxe professionnelle est par trop faible.

Le tarif différentiel corrige cette trop faible distinction et nous en venons ainsi à une différenciation plus équitable ainsi qu'il apparaîtra du tableau suivant où figurent les montants de cotisation sociale pour les travailleurs indépendants qui paient anticipativement, c'est-à-dire le premier semestre de l'année où ils réalisent les revenus, servant de base tant en ce qui concerne la taxe professionnelle que pour la cotisation sociale.

Remarquons que le tableau ci-dessous n'est pas complet. Il ne donne qu'un aperçu schématique de l'évolution de la cotisation sociale. Celle-ci n'augmente pas par tranche de revenus de 10.000 francs, mais elle s'accroît progressivement comme le barème même des impositions. Nous n'avons pas repris ce barème en entier: il nous semblait suffisant de donner une idée de ce que la cotisation sociale signifie en chiffres absolus.

Le calcul a été fait sur la base de l'ancien barème en application pour l'exercice 1950. Le barème de 1951 sera un peu plus élevé, mais la différence sera sans doute insignifiante.

Taux de la cotisation sociale en cas de paiement préalable.

Montant des revenus professionnels	Nombre de personnes à charge :								
	0	1	2	3	4	5	6	7	8
10.000	0	0	0	0	0	0	0	0	0
20.000	180	61	0	0	0	0	0	0	0
30.000	737	549	425	336	126	0	0	0	0
40.000	1.087	810	626	545	396	0	0	0	0
50.000	1.687	1.257	972	846	614	0	0	0	0
60.000	2.587	1.927	1.490	1.297	942	586	0	0	0
70.000	3.587	2.672	2.066	1.798	1.306	813	0	0	0
80.000	4.662	3.472	2.686	2.337	1.697	1.057	541	0	0
90.000	5.737	4.273	3.305	2.876	2.088	1.300	665	0	0
100.000	6.862	5.111	3.953	3.441	2.498	1.556	796	220	0
110.000	8.027	5.979	4.624	4.024	2.922	1.820	931	257	0
120.000	9.192	6.846	5.295	4.608	3.346	2.083	1.066	294	0
130.000	10.000	7.723	5.973	5.198	3.774	2.350	1.203	332	0
140.000	10.000	8.610	6.658	5.795	4.207	2.620	1.341	370	0
150.000	10.000	10.000	8.250	7.033	6.416	4.583	2.750	917	0

Ces sommes doivent être majorées de 10 % pour les paiements effectués au cours du deuxième semestre de l'année où les revenus ont été acquis.

Elles seront majorées de 20 % lorsque le paiement de la cotisation ne s'effectue qu'après l'enrôlement.

L'article 6 donne au Roi le pouvoir de fixer éventuellement des cotisations minima en chiffres absolus. Il est, en effet, défendable qu'une légère cotisation soit exigée, comme

drage, als het ware een principiële bijdrage, zou geëist worden ook van die personen wier bedrijfsinkomen beneden het minimum valt dat inzake bedrijfsbelasting is vrijgesteld. De solidariteit die moet betoond worden inzake de sociale veiligheid, waarvan belanghebbende mede zal genieten, kan inderdaad scherpere eisen stellen dan de solidariteit die inzake belastingen moet betoond worden.

Zolang het huidige bijdragestelsel inzake gezinsvergoedingen gehandhaafd blijft, bestaat er als het ware een minimum-bijdrage, vermits dit bijdragestelsel geen rekening houdt met de bedrijfsinkomsten.

Het lijkt ons dan ook aangewezen dat de uitvoerende macht slechts gebruik zoude maken van artikel 6 op het ogenblik dat bvb. het bijdragestelsel, voortvloeiende uit de wet van 10 Juni 1937, zou worden opgeheven.

Artikel 7 begrenst de sociale bijdrage tot een maximum van 10.000 frank voor degene die op voorhand betaalt in de loop van het eerste semester van het jaar waarin hij zijn inkomsten behaald heeft. Dit maximum bedraagt derhalve 11.000 frank voor degenen die betalen in het tweede semester van het jaar waarin de inkomsten behaald worden en 12.000 frank voor dezen die het taxatie-biljet afwachten.

In feite zal deze beknopping van de sociale bijdrage alleen belang hebben voor de ongehuwden wier bedrijfsinkomsten boven de 130.000 frank reiken en voor de gehuwden zonder kinderen wier inkomsten 150.000 frank bereiken.

Artikel 8 regelt de toestand van de personen met gemengde inkomsten.

Men zou kunnen opwerpen dat de personen die twee beroepen uitoefenen ook tweemaal dienen te betalen, waar zij toch slechts éénmaal de voordelen kunnen genieten. Zulks is onvermijdelijk, omdat het niet opgaat de betrokkenen van sociale verplichtingen vrij te stellen in één van hunne beroepen, wat hen een onverdedigbaar voorrecht zou bezorgen ten opzichte van hun collega's uit dat beroep.

Artikel 9 regelt de inning van de sociale bijdrage die, zoals wij reeds zegden, samen met de bedrijfsbelasting zal geschieden. De inning van de sociale bijdrage wordt dus toevertrouwd aan het Bestuur der Directe Belastingen.

Op de aangifte-formulieren inzake inkomstenbelastingen komen alle gegevens voor welke toelaten het bedrag van de sociale bijdrage vast te stellen. Er is slechts één moeilijkheid, welke overigens gemakkelijk kan worden opgelost: het betreft de medewerkende kinderen, welke op fiscaal gebied als loontrekkenden gekend zijn en die de sociale bijdrage verschuldigd zijn. Het ware wenselijk op het aangifte-formulier een bijzondere vermelding voor de medewerkende kinderen te voorzien.

Er is niet voorzien dat het Bestuur der Belastingen zou vergoed worden voor het administratief werk in verband met de inning van de sociale bijdrage. Wij achten zulks overbodig, vooreerst omdat de inning van de sociale bijdrage geen de minste uitbreiding van de administratieve kaders vereist, en verder omdat wij het redelijk achten dat de Staat zijn diensten ter beschikking stelt voor het stelsel van sociale veiligheid dat door de sociale bijdrage wordt ingevoerd en dat van aard is de Staat te ontlasten van heel wat financiële zorgen, bvb. inzake de vrije verzekerden-ouderdomsgepensioneerden.

Artikel 10 bevestigt het praktisch verband dat gelegd werd tussen de bedrijfsbelasting en de sociale bijdrage. Alleen de bestemming der gelden — en dat is hoofdzaak — verschilt.

cotisation de principe, des personnes dont les revenus professionnels sont inférieurs au minimum exonéré en matière de taxe professionnelle. La solidarité qui doit être de règle en matière de sécurité sociale dont l'intéressé bénéficiera également peut, en effet, présenter des exigences plus radicales que la solidarité dont il faut faire preuve en ce qui concerne les impôts.

Aussi longtemps que le système actuel des cotisations en matière d'allocations familiales est maintenu, il existe pour ainsi dire une cotisation minimum, puisque ce système ne tient pas compte des revenus professionnels.

Il nous semble donc indiqué que l'Exécutif n'ait recours à l'article 6 qu'au moment, par exemple, où le système des cotisations résultant de la loi du 10 juin 1937 serait abrogé.

L'article 7 limite la cotisation sociale à un maximum de 10.000 francs pour celui qui paye préalablement au cours du premier semestre de l'année au cours de laquelle il a acquis ses revenus. Ce maximum sera donc de 11.000 fr. pour ceux qui payent au cours du deuxième semestre de l'année où les revenus ont été acquis et de 12.000 francs pour ceux qui attendent la feuille d'imposition.

En fait, cette limitation de la cotisation sociale ne sera importante que pour les célibataires dont les revenus professionnels sont supérieurs à 130.000 francs et pour les mariés sans enfants dont les revenus atteignent 150.000 fr.

L'article 8 règle la situation des personnes à revenus mixtes.

Il pourrait être objecté que les personnes, exerçant deux professions, doivent dès lors payer deux fois, alors qu'ils ne peuvent bénéficier qu'une seule fois des avantages. Ceci est inévitable parce qu'il serait inadmissible de libérer les intéressés de leurs obligations sociales vis-à-vis de l'une de leurs professions, ce qui leur procurerait un privilège injustifiable par rapport à leurs collègues de cette profession.

L'article 9 règle le recouvrement de la cotisation sociale qui, ainsi que nous le disions, se fait en même temps que la taxe professionnelle. Le recouvrement de la cotisation sociale doit donc être confié à l'Administration des Contributions Directes.

Sur les formulaires de déclaration en matière d'impôts sur les revenus figurent tous les éléments permettant de fixer la cotisation sociale. Il n'existe qu'une difficulté qui d'ailleurs peut être facilement résolue: elle a trait aux enfants coopérants, connus sur le plan fiscal comme salariés et redevables de la cotisation sociale. Il serait souhaitable que le formulaire de déclaration prévoie une mention spéciale pour les enfants coopérants.

Il n'est pas prévu d'indemnité pour l'Administration des Contributions en raison du travail administratif se rapportant au recouvrement de la cotisation sociale. Nous estimons cela inutile, d'abord parce que le recouvrement de la cotisation sociale ne requiert pas la moindre extension des cadres administratifs et en outre parce que nous croyons qu'il est raisonnable que l'État mette ses services à la disposition du système de sécurité sociale qui est instauré par la cotisation sociale et qui est de nature à décharger l'État de bon nombre de soucis financiers, par exemple en ce qui concerne les assurés libres et bénéficiaires d'une pension gratuite de vieillesse.

L'article 10 confirme le rapport qui a pratiquement été établi entre la taxe professionnelle et la cotisation sociale. Seule la destination des sommes versées — et ceci est essentiel — diffère.

Artikel 11 vestigt een voorrecht gelijkaardig aan datgene dat van toepassing inzake de bedrijfsbelasting.

In toepassing van artikel 10 wordt het voorrecht uitgeoefend door de ambtenaren van de Directe Belastingen die de voorrechten uitoefenen inzake bedrijfsbelasting. Ook de procedure is dezelfde.

Artikel 12 voorziet de toepassing van boeten ingeval van ontduiking van bedrijfsinkomsten. Wie de belasting ontduikt, ontduikt ook de sociale bijdrage. De straf is verhoudingsgewijze dezelfde.

Artikel 13 heeft ten doel de rechten van de reclamant te vrijwaren ingeval van betwisting over de grondslag van de bedrijfsbelasting, hetgeen ipso facto een betwisting nopens de sociale bijdrage ten gevolge heeft.

Artikel 14 regelt de betwistingen. De bedoeling is te vermijden dat betwistingen zouden oprijzen buiten het kader van de wetgeving op de inkomstenbelastingen, of dat procedures zouden ontstaan voor de sociale bijdrage welke anders zouden zijn dan voor de belastingen.

Artikel 15 handelt over de interesten. Omwille van de eenvoudigheid worden de interesten noch in debet noch in credit overgeboekt. Daar er vermoedelijk meer nalatigheidsinteresten zullen geïnd worden dan dat moratoire interesten worden uitbetaald, zo vindt de Schatkist hier een gedeeltelijke compensatie voor het werk dat het Bestuur der Directe Belastingen dient te presteren.

Artikel 16 regelt de verdeling van de globale opbrengst van de sociale bijdrage.

De helft van de opbrengst gaat naar de « Nationale Onderlinge Kas voor Gezinsvergoedingen », organisme dat thans fungeert als nationale compensatiekas, maar dat, voor de opbrengst van de sociale bijdrage, in feite zal omgevormd worden tot repartitiekas. Immers, naarmate de gezinsvergoedingen verhoogd worden zal weldra geen enkele onderlinge kas met de bijdragen, geïnd volgens het huidige stelsel, nog toekomen, zodat de « Nationale Onderlinge Kas » de ontbrekende middelen zal moeten bijpassen, dank zij de gelden komende van de sociale bijdrage.

De andere helft, bestemd voor de financiering van de sector van de ouderdomspensioenen, wordt door de Schatkist gestort op een lopende rekening bij de Algemene Spaar- en Lijfrentekas, gezien het dit organisme is dat de hoofdrol zal te vervullen hebben in het pensioenstelsel voor de zelfstandige beroepen (cfr. ons wetsvoorstel dienaangaande).

Om een regelmatige toevoer van gelden te verzekeren is voorzien dat de overdracht maandelijks moet geschieden.

Om iedere twijfel dienaangaande weg te nemen willen wij er nog op wijzen dat de sociale bijdrage slechts nominaal is, zolang zij verschuldigd is. Eenmaal betaald worden geen persoonlijke rekeningen aangelegd; alle betalingen voor de sociale bijdrage worden gecentraliseerd op één rekening en de globale opbrengst wordt ten slotte gesplitst over twee sectoren, zoals uiteengezet.

Artikel 17 bepaalt in welke vorm de statistieken over de opbrengst zullen gehouden en gepubliceerd worden.

Het leek ons volstrekt noodzakelijk hier strengere eisen te stellen dan inzake belastingen, waar de toestand inzake statistieken werkelijk veel te wensen overlaat.

Ten gevolge van het gebrek aan voldoende statistische gegevens inzake belastingen is het niet mogelijk een juiste raming te maken van de opbrengst inzake de sociale bijdrage.

L'article 11 établit un privilège analogue à celui qui est en vigueur pour la taxe professionnelle.

En application de l'article 10, ce privilège est exercé par les fonctionnaires des Contributions Directes qui exercent les privilèges en matière de taxe professionnelle. La procédure est également la même.

L'article 12 prévoit l'application de sanctions dans le cas de dissimulation de revenus professionnels. Quiconque se soustrait à la taxe, se soustrait également à la cotisation sociale. La peine encourue est proportionnellement la même.

L'article 13 tend à sauvegarder les droits de l'auteur d'une réclamation en cas de contestation sur la base de la taxe professionnelle, qui du fait même amène une contestation relative à la cotisation sociale.

L'article 14 règle les contestations. Il tend à éviter que celles-ci surgissent en dehors du cadre de la législation relative aux impôts sur les revenus ou que soient instituées des procédures autres que celles qui ont cours pour les contributions.

L'article 15 traite des intérêts. Dans un but de simplification, les intérêts ne sont virés ni au crédit ni au débit. Comme il est probable que l'on percevra davantage des intérêts de retard que l'on payera des intérêts moratoires, le Trésor y trouvera une compensation partielle pour le travail qui doit être effectué par l'Administration des Contributions Directes.

L'article 16 règle la répartition de la recette globale provenant de la cotisation sociale.

La moitié de la recette ira à la « Caisse nationale mutuelle pour Allocations familiales », organisme qui fait actuellement fonction de caisse nationale de compensation mais qui, pour la recette de la cotisation sociale, sera transformé en fait en caisse de répartition. En effet, à mesure que les allocations familiales seront majorées, bientôt aucune caisse mutuelle ne parviendra plus à nouer les deux bouts avec les cotisations perçues d'après le système actuel, de sorte que la « Caisse nationale mutuelle » devra parfaire au moyen des sommes provenant de la cotisation sociale.

L'autre moitié, destinée au financement du secteur des pensions de vieillesse, sera versée par le Trésor à un compte courant à la Caisse Générale d'Épargne et de Retraite, puisque c'est cet organisme qui devra jouer le rôle principal dans le système des pensions pour les professions indépendantes (cf. notre proposition de loi à ce sujet).

Afin d'assurer un apport régulier de sommes, il est prévu que le transfert devra se faire mensuellement.

Ajoutons, pour éliminer toute espèce de doute à ce sujet, que la cotisation sociale n'est nominative qu'aussi longtemps qu'elle est due. Dès qu'elle a été payée, aucun compte personnel n'est établi; tous les paiements en matière de cotisation sociale seront centralisés sur un seul compte et la recette, enfin, répartie sur deux secteurs, comme il a été exposé.

L'article 17 définit la forme dans laquelle seront tenues et publiées les statistiques concernant la recette.

Il nous a semblé indispensable de poser dans ce domaine des conditions plus sévères qu'en matière d'impôts, où la situation en ce qui concerne les statistiques laisse vraiment beaucoup à désirer.

A défaut d'éléments statistiques suffisants en matière d'impôts, il est impossible d'établir une évaluation exacte de la recette en ce qui concerne la cotisation sociale.

Met het oog op een verder doelmatig beheer van het stelsel is het dan ook onontbeerlijk dat van meetaf betrouwbare statistieken zouden aangelegd worden.

Artikel 18 bepaalt dat de bijdrage verschuldigd is vanaf het fiscaal dienstjaar 1951, d.w.z. het dienstjaar waarin de inkomsten van het jaar 1950 worden getaxeerd.

Dank zij het wetsontwerp waarop wij reeds hoger hebben gedomd zal de fiscale gelijkheid verwezenlijkt worden vanaf het fiscaal dienstjaar 1951. Het lijkt ons dan ook noodzakelijk dat deze fiscale gelijkheid onmiddellijk zoude gepaard gaan met een gelijkheid op sociaal gebied. Deze gelijkheid hoeft niet absoluut te zijn, zij mag vooral niet worden opgevat als een gelijkenschakeling.

Maar het beginsel van de sociale gelijkheid wordt in ieder geval met ons voorstel op de voorgrond gebracht.

Het zou o.i. een psychologische fout betekenen deze sociale gelijkheid slechts door te voeren één of meer jaren nadat de fiscale gelijkheid werd ingevoerd. Beiden moeten gekoppeld worden en om die reden hechten wij zeer veel belang aan het feit dat de sociale bijdrage reeds vanaf het dienstjaar 1951 kan worden ingevoerd.

Artikel 19 regelt het in werkingtreden van de wet.

Dès lors, en vue d'assurer une plus grande efficacité à la gestion ultérieure du système, il est indispensable d'établir d'emblée des statistiques dignes de foi.

L'article 18 dispose que la cotisation est due dès l'exercice fiscal 1951, c'est-à-dire dès l'exercice au cours duquel sont taxés les revenus de l'année 1950.

Grâce au projet de loi visé ci-dessus, l'égalité fiscale sera réalisée à partir de l'exercice fiscal 1951. Il nous semble, dès lors, nécessaire que cette égalité fiscale aille de pair avec une égalité dans le domaine social. Cette égalité ne doit pas être absolue. Elle ne peut surtout pas être considérée comme un nivellement.

En tous les cas, notre proposition met le principe de l'égalité sociale en évidence.

Il nous semble que ce serait une faute psychologique de ne réaliser cette égalité sociale qu'une ou deux années après l'égalité fiscale. Les deux doivent aller de pair; c'est pourquoi nous attachons une très grande importance au fait que la cotisation sociale peut déjà être établie dès l'exercice 1951.

L'article 19 règle l'entrée en vigueur de la loi.

J. DE SAEGER.

WETSVOORSTEL

Eerste artikel.

Er wordt een sociale bijdrage ingevoerd, welke verschuldigd is door alle natuurlijke personen die in België een zelfstandig beroep uitoefenen.

Art. 2.

Voor de toepassing van deze wet wordt onder zelfstandig beroep verstaan: alle beroepsactiviteit die niet in dienstverband wordt uitgeoefend.

Onder zelfstandige arbeider wordt verstaan elke persoon die een zelfstandig beroep uitoefent.

Art. 3.

De sociale bijdrage heeft ten doel bij te dragen tot de financiering van de hiernavolgende objectieven:

1° de uitkering van gezinsvergoedingen aan de personen bedoeld in het eerste artikel;

2° de perequatie van de ouderdomspensioenen, weduwen- en wezenrenten, verworven door de vrije stortingen, gedaan binnen het kader van de ter zake geldende wetten, door de personen bedoeld in het eerste artikel;

3° de uitkering, aan de behoeftige gewezen zelfstandige arbeiders, van kosteloze ouderdomspensioenen of renten, die hun een behoorlijk levensminimum verzekeren.

Art. 4.

De sociale bijdrage wordt berekend op basis van het bedrag van de bedrijfsbelasting, verschuldigd op de eerste inkomstenschijf van 150.000 frank.

PROPOSITION DE LOI

Article premier.

Il est instauré une cotisation sociale qui sera due par toutes les personnes physiques exerçant en Belgique une profession indépendante.

Art. 2.

Pour l'application de la présente loi, il faut entendre par profession indépendante: toute activité professionnelle qui ne s'exerce pas dans les liens d'un contrat de louage de services.

Par travailleur indépendant, il faut entendre toute personne exerçant une profession indépendante.

Art. 3.

La cotisation sociale a pour but de contribuer au financement des objectifs ci-après:

1° paiement d'allocations familiales aux personnes visées au premier article;

2° péréquation des pensions de vieillesse, des rentes de veuves et d'orphelins acquis par les versements librement effectués, dans le cadre des lois en la matière, par les personnes visées au premier article;

3° paiement, aux anciens travailleurs indépendants nécessiteux, de pensions ou rentes de vieillesse gratuites leur assurant un minimum vital décent.

Art. 4.

La cotisation sociale sera calculée sur la base du montant de la taxe professionnelle due sur la première tranche de revenus de 150.000 francs.

Art. 5.

De sociale bijdrage bedraagt :

- a) 50 t. h. van de basis, bedoeld in voorgaand artikel, zo het ongehuwden geldt;
- b) één derde van de basis, bedoeld in voorgaand artikel, zo het personen geldt die, in de zin van de wetgeving op de bedrijfsbelasting, méér dan één persoon ten laste hebben;
- c) 40 t. h. van de basis, bedoeld in voorgaand artikel, zo het andere personen geldt dan deze bedoeld onder letters a) en b).

Art. 6.

De Koning kan, op voordracht van de Ministers die de Sociale Voorzorg en de Financiën in hun bevoegdheid hebben, voor iedere categorie van zelfstandige arbeiders, zoals deze zijn ingedeeld in voorgaand artikel, een minimum-bijdrage in absolute cijfers vaststellen.

Art. 7.

De sociale bijdrage is begrensd tot een maximum van 10.000 frank, verhogingen niet inbegrepen.

Art. 8.

Voor de personen wier bedrijfsinkomsten voortkomen, voor één deel uit een loon- of weddetrekkend beroep en voor een ander deel uit een zelfstandig beroep, wordt de bedrijfsbelasting, verschuldigd op de eerste inkomstenschijf van 150.000 frank, naar verhouding verdeeld over beide soorten inkomsten.

De sociale bijdrage wordt alsdan slechts berekend op het deel van de bedrijfsbelasting, dat betrekking heeft op de inkomsten uit het zelfstandig beroep.

Art. 9.

De bijdragen worden ingekohierd en geïnd op dezelfde wijze als, en samen met de bedrijfsbelasting waarop zij berekend zijn.

De vooruitbetaling van de sociale bijdrage kan geschieden op dezelfde wijze als voor de bedrijfsbelasting en mits dezelfde voordelen.

Op de aanslagbiljetten zal duidelijk onderscheid gemaakt worden tussen de belasting en de sociale bijdrage.

Art. 10.

De wetten welke de bedrijfsbelasting betreffen zijn eveneens van toepassing op de sociale bijdrage, niets uitgezonderd wat niet uitdrukkelijk bij deze wet is geregeld.

Art. 11.

Inzake voorrechten neemt de sociale bijdrage rang onmiddellijk na de bedrijfsbelasting waarop zij berekend werd.

Art. 12.

Wanneer, in toepassing van artikel 57 van de samengeordende wetten op de inkomstenbelastingen, belastingverhogingen worden aangerekend, dan wordt de sociale bijdrage verhoogd met het zelfde procent als de bedrijfsbelasting waarop zij berekend werd.

Art. 5.

La cotisation sociale sera de :

- a) 50 p. c. de la base visée à l'article précédent, lorsqu'il s'agit de célibataires;
- b) un tiers de la base visée à l'article précédent, lorsqu'il s'agit de personnes ayant plus d'une personne à charge, au sens de la législation concernant la taxe professionnelle;
- c) 40 p. c. de la base visée au précédent article, lorsqu'il s'agit de personnes autres que celles visées sous les lettres a) et b).

Art. 6.

Sur la proposition des Ministres ayant la Prévoyance sociale et les Finances dans leurs attributions, le Roi pourra fixer, pour chacune des catégories de travailleurs indépendants établies au précédent article, une cotisation minimum en chiffres absolus.

Art. 7.

La cotisation sociale est limitée à un maximum de 10.000 francs, majorations non comprises.

Art. 8.

Pour les personnes dont les revenus professionnels proviennent pour une part d'une profession salariée ou appointée et, pour une autre, d'une profession indépendante, la taxe professionnelle due sur la première tranche de revenus de 150.000 francs sera répartie proportionnellement sur les deux catégories de revenus.

Dans ce cas, la cotisation sociale ne sera calculée que sur la part de la taxe professionnelle afférente aux revenus de la profession indépendante.

Art. 9.

Les cotisations seront enrôlées de la même manière et en même temps que la taxe professionnelle sur laquelle elles ont été calculées.

Le paiement anticipé de la cotisation sociale pourra se faire de la même manière que pour la taxe professionnelle et avec les mêmes avantages.

Les feuilles d'imposition feront une nette distinction entre l'impôt et la cotisation sociale.

Art. 10.

Les lois concernant la taxe professionnelle seront également applicables à la cotisation sociale, sans rien excepter qui ne soit expressément réglé par la présente loi.

Art. 11.

En matière de privilèges, la cotisation sociale prend rang immédiatement après la taxe professionnelle sur laquelle elle est calculée.

Art. 12.

Lorsque des majorations d'impôts sont imputées en application de l'article 57 des lois coordonnées concernant les impôts sur les revenus, la cotisation sociale sera majorée du même pourcentage que la taxe professionnelle sur laquelle elle est calculée.

Art. 13.

De bezwaarschriften, de verhalen voor de Hoven van Beroep en de voorzieningen in verbreking tegen bedrijfsbelasting waarmede een sociale bijdrage verbonden is, gelden van rechtswege ook tegen deze sociale bijdrage, zonder dat een uitdrukkelijke vermelding in die zin vereist is.

Art. 14.

Alle betwistingen in verband met de sociale bijdrage worden beslecht op de wijze en door de instanties voorzien inzake bedrijfsbelasting.

Art. 15.

De nalatigheidsinteressen, geïnd op de sociale bijdrage, blijven aan de Schatkist verworven.

De moratoire interessen, die betrekking hebben op terug te betalen sociale bijdragen, zijn ten laste van de Schatkist.

Art. 16.

De globale opbrengst van de sociale bijdrage wordt in twee gelijke delen gesplitst.

De helft is bestemd voor de financiering van de sector van de gezinsvergoedingen, zoals voorzien in artikel 3, 1°, en wordt door de Schatkist overgemaakt aan de « Nationale Compensatiekas voor Kindertoelagen ».

De andere helft is bestemd voor de financiering van de sector van de ouderdomspensioenen, zoals voorzien in artikel 3, 2° en 3°, en wordt door de Schatkist gestort op een lopende rekening bij de « Algemene Spaar- en Lijfrentekas ».

De overdracht van die gelden geschiedt per maand.

Art. 17.

Een maandelijks opgave van de opbrengst van de sociale bijdrage wordt, door de zorgen van het bestuur der belastingen, in het *Belgisch Staatsblad* bekend gemaakt.

Deze opgave moet worden ingedeeld, niet alleen per dienstjaar van inning, maar ook per dienstjaar waarop de sociale bijdrage slaat.

Art. 18.

De sociale bijdrage is verschuldigd vanaf het fiscale dienstjaar 1951.

Art. 19.

Deze wet treedt in werking de dag waarop zij in het *Belgisch Staatsblad* wordt bekendgemaakt.

17 Januari 1951.

Art. 13.

Les réclamations, recours devant les Cours d'appel et pourvois en cassation contre la taxe professionnelle à laquelle se rattache une cotisation sociale, porteront d'office également sur cette dernière, sans que mention explicite doive en être faite dans ce sens.

Art. 14.

Toutes contestations au sujet de la cotisation sociale seront tranchées de la manière et par les instances prévues en matière de taxe professionnelle.

Art. 15.

Les intérêts de retard perçus sur la cotisation sociale resteront acquis au Trésor.

Les intérêts moratoires afférents à des cotisations sociales à rembourser seront à charge du Trésor.

Art. 16.

La recette globale de la cotisation sociale est divisée en deux parts égales.

Une moitié est destinée au financement du secteur des allocations familiales, comme il a été prévu à l'article 3, 1°, et sera transférée par le Trésor à la « Caisse nationale de Compensation pour Allocations familiales ».

L'autre moitié est destinée au financement du secteur des pensions de vieillesse, comme il a été prévu à l'article 3, 2° et 3°, et sera versée par le Trésor à un compte courant à la « Caisse Générale d'Épargne et de Retraite ».

Le transfert de ces sommes s'effectuera mensuellement.

Art. 17.

Un relevé mensuel de la recette de la cotisation sociale sera publié au *Moniteur* par les soins de l'administration des contributions.

Ce relevé devra être divisé, non seulement par exercice de perception, mais également par exercice auquel se rapporte la cotisation sociale.

Art. 18.

La cotisation sociale est due dès l'exercice fiscal 1951.

Art. 19.

La présente loi entrera en vigueur le jour de sa publication au *Moniteur Belge*.

17 janvier 1951.

J. DE SAEGER,
A. DE CLERCK,
A. FIMMERS,
J. DUPONT,
L. SCHEERE,
P. EECKMAN.

c

**Kamer
der Volksvertegenwoordigers**

**Chambre
des Représentants**

23 JANUARI 1951.

23 JANVIER 1951.

WETSVOORSTEL

houdende invoering van de sociale bijdrage
van de zelfstandige beroepen.

PROPOSITION DE LOI

instituant la cotisation sociale
des professions indépendantes.

ERRATUM.

ERRATUM.

Art. 16 (bladz. 16).

Art. 16 (p. 16).

In plaats van « Nationale Compensatiekas voor Kinder-
toelagen » leze men « Nationale Onderlinge Kas voor
Gezinsvergoedingen ».

Au lieu de « Caisse Nationale de compensation pour
allocations familiales » lire « Caisse nationale mutuelle des
allocations familiales ».